

forslaget. Det har jeg ingen problemer med, for jeg synes også, det er vigtigt, vi får det principielle på plads.

Hr. Aage Frandsen sagde, at et parlament er et sted, hvor man fører samtale, og at en minister er en tjener. Det er helt rigtigt, og en justitsminister er retfærdighedens tjener. Det betyder altså også, at en justitsminister har en pligt til at sørge for, at tingene foregår på en ordentlig juridisk måde i overensstemmelse med gældende lovgivning, og at principielle og retssikkerhedsmæssige hensyn er noget, som inddrages i lovgivningsarbejdet. Det må jeg sige.

Hr. Thomas Adelskov spurgte, hvad det så betød, at det røde kort nu er blevet vist. Det røde kort blev vist i forhold til, at vi skal respektere lovgivningen. Det blev vist i forhold til, at der er nogle principielle og nogle retssikkerhedsmæssige spørgsmål, f.eks. om en embedsmand, der muligvis har en verserende straffesag. Skal den embedsmand være forpligtet til at vidne i en undersøgelseskommission uden at have de rettigheder, som han ville have, hvis han alene var genstand for en strafferetlig undersøgelse? Det er et af den slags spørgsmål, som vi skal have en ordentlig afklaring af, og som dette forslag i hvert fald ikke giver noget udtømmende svar på.

Jeg mener altså, at retssikkerhed ikke er noget, man sådan skalter og valter med, fordi vi har en meget stor sag, som selvfølgelig skal undersøges til bunds. Men det betyder altså ikke, at vi kan gå på kompromis med de her helt væsentlige ting.

Fru Line Barfod er ind på, hvad den videre proces bliver. Nu har jeg klart tilkendegivet nogle steder, hvor der er problemer i forhold til gældende lovgivning, og hvor jeg mener, vi bliver nødt til at have klarhed over, hvad det er, forslagsstillerne mener. Det er sådan set ikke, fordi det er så vanskeligt. Jeg har bare behov for nogle klare svar.

Så forestiller jeg mig sådan set, at jeg meget gerne sender det her over til udvalget til behandling, og så må vi derefter finde ud af, hvordan den videre proces bliver. Jeg kan helt sikkert garantere for, at det ikke er i min interesse som justitsminister at nedsætte en kommission, hvor man fra starten føler, at hele grundlaget for den er fuldstændig fejlagtig.

Derfor mener jeg, at det er i vores alle sammens interesse, at vi får afklaret de værste problemer, og det må meget, meget gerne ske i dag. Men tilbage står altså også, og det bliver jeg også

nødt til at sige, at uanset at vi får nogle klare svar fra forslagsstillerne, er det fortsat regeringens opfattelse, at det havde været bedre at afvente politiets og anklagemyndighedens arbejde, inden man overhovedet gik ind i en diskussion om, hvorvidt det var nødvendigt at nedsætte en undersøgelseskommission, fordi vi på mange måder gør det uden at have ordentlig klarhed over tingene.

Formanden:

Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Kl. 14.25

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre ønsker vi hver en sten vendt i Farumsagen. Det er derfor, vi stemmer imod forslaget.

Der er allerede flere myndigheder udvalgt, der er i færd med at vende en del af stenene i sagen. Det arbejde skal en kommission på den ene side ikke stå i vejen for, på den anden side ønsker vi ikke dobbeltarbejde. Hvis forslagsstillerne virkelig ønsker hver en sten vendt, så må man være enig med Venstre i, at det kræver, at man først ved, hvilke sten der mangler at blive vendt. Ellers bliver alt jo ikke undersøgt.

Og da bagmandspolitiet, hvis pligt det er at vende mange af sagens sten, ikke er færdige med deres efterforskning, siger det sig selv, at ingen af os aner, hvor mange sten bagmandspolitiet og derefter domstolene vil vende. Derfor ved vi overhovedet ikke på nuværende tidspunkt, hvad der er tilbage til en undersøgelseskommission. Derfor er det et helt forkert tidspunkt at nedsætte en undersøgelseskommission på.

Læser man beslutningsforslagets elementer, må man konstatere, at de fleste punkter, der nævnes, er elementer, som en anklagemyndighed skal kulegrave og må formodes allerede at være i gang med at kulegrave. At det forholder sig sådan, kan enhver med blot en lille smule indsigt i strafferet sige sig selv.

Dertil kommer, at forslagsstillerne har formuleret kommissionens arbejde så udflydende og så generelt, at det er helt tydeligt, at forslagsstillerne slet ikke har været i stand til at adskille tingene. En så udflydende beskrivelse lever ikke op til de præcise krav, lovgivningen stiller til kommissorium.

Jeg synes, flertallet skulle fundere over, hvad det er, man bevæger sig ud i, hvis man vil forsøge at tvinge en minister til at handle i strid med lovgivningen. Jeg kan høre her, at man gør me-